

Chôn hoa

Đỗ Tùng Long

Post.tunglongdo@gmail.com

J = 60

Lòng người như lá mùa Thu, lòng người như mây mùa Đông,
trời nhuộm làn mây tối tăm, trời ươm cánh lá úa vàng. Một lần người quay mặt đi,
một đời ta ôm sầu bi, bụi trần gian vương khoe mi, đã chết bên song tiếng đàn.
Cánh hoa rơi lững lờ, liểu bên sông ngăn ngơ, đàn buông lời, trầm hương
bay, mình ta uống say. Vẽ nhân duyên lỡ làng, giấu trong tranh nỗi buồn,
rượu biệt ly đổ xuống đáy sông thương. Lại một mùa trăng tàn úa,
lại một mùa hoa rụng rơi, hồng trần còn ta với ta, tàn hoa vương vương gót hài.
Người nào trông thấy làn tóc, người nào trông thấy bờ môi, nhạt nhoà bờ môi héo khô,
suối tóc ướp thơ rồi bời. Mai về bên dòng sông tháng Sáu,
người mang cánh hoa tàn phai vùi chôn vào đất sâu,

Chôn hoa

29

cho nhục vinh chìm theo làn sương, quên hết đi những lời ân ái, phút khuê ly.

31

Khi cơn gió huyền ngừng phong ba, là khi cánh hoa ngày xưa đã hoá thành bóng cố

33

nhân. Khóc cười, thế gian buồn tênh. Kiếp này, làm sao viết hai chữ ái tình.